

Lyrikk

En Lyrisk stafett

I denne lyriske stafetten vil vi at kolleger skal dele stemninger, tanker og assosiasjoner rundt et dikt som har betydd noe for dem, enten i arbeidet eller i livet ellers. Den som skriver får i oppdrag å utfordre en etterfølger. Slik kan mange kolleger få anledning til å ytre seg i lyrikkspalten. Velkommen og lykke til!

Tove Rutle – lagleder

Jeg skal *ikke* skryte på meg at jeg er noe «diktmenneske», men når jeg får en utfordring fra min gode venn Hermod Helland i Stjørdal, må jeg gjøre det beste ut av det.

Jeg er nok tilbøyelig til å like best dikt med god rytme og lettfattelig innhold, gjerne med formuleringer som jeg kan gruble over i ettertid. Dessuten liker jeg å sette forfatteren inn i sin samtid. Der er det nok historikeren i meg som slår inn. Derfor liker jeg godt radioprogram om forfattere.

Nylig hørte jeg et slikt program om Herman Wildenvey. Der ble det gjort et poeng av at han var en meget folkekjær dikter i sin tid, men at han kanskje er blitt noe glemt i ettertid. Han hadde sitt gjennombrudd i 1907, samme år som Sigrid Undset, Olav Duun og Johan Falkberget, så han hadde jo noe å konkurrere med.

Det er enda en grunn til at jeg har visse følelser for Wildenvey: han var gift med Giske Wildenvey som var i nær slekt med min kontordame, Edna, da jeg jobbet som distriktslege i Svolvær på 1980-tallet. Giske levde fremdeles da jeg dro derfra i 1983.

Jeg har valgt to små dikt som sikkert ikke er kjente, men som jo er aktuelle for unge menn i alle aldre. Dessuten er de veldig Wildenvey'ske.

Kjærlighet

Han går ikke mere til henne
og nynner en øm melodi:
Han går, men er nødt til å vende,
for hun har jo gjort det forbi ...

Nu går han alene og fabler
om alt, som så vidt var begynt,
mens månen i kveldsjøen stabler
en søyle av skinnende mynt.

Og minnene stormer hans sanser ...
men himmel, hvor svermer han hen?
Han går ikke dit, hvor hun danser,
han går, men han vender igjen.

Han hører hvor fløyten låter,
der spilles en sår melodi ...
Han nynner den med til han gråter.

Kvinner og atter kvinner

Kvinner og atter kvinner,
det er meg all livets musikk.
Og tusen og ett er de minner
om kvinner og atter kvinner,
jeg fikk, eller ikke fikk.

Nu vel, men slik sang om kvinner
den ender så of te i moll.
Og fjerne og få blir de minner
om kvinner og atter kvinner,
som alle er fanivold.
så vandrer han huset forbi.

Hilsen Per Rogne som utfordrer Rolf Egil Sollid ved Vikan legesenter.

